

Kereszténységnek védfala

„Mi lenne belőlünk egyéb, mint dicső nemzet, mely hamvaiból kiemelkedve, mikor egész Európa bomladozik, az emberiség díszére úgy fog állni most a rend, béke és szabadság fölött őrt, valamint hajdanta a kereszténységnek volt védfala.” Széchenyi István e szavai – részben: *sajnos* – semmit nem veszítettek érvényükből és időszerűségükből.

Európa bomladozása megállíthatatlannak tűnik. A rend, béke és szabadság ismeretlen a Lajtán túli egyes térségekben. Nekünk őrt állni a küldetésünk immár bő évezrede. *Natio contradictionis*. Az ellenállás nemzete – IV. Béla jelentette ezt ki a tatárjárás vérforgatagában. Annyiban ő is kétfrontos harcot vívott, hogy Nyugatról az ármány, Keletről a brutalitás tört be a Kárpát-medencébe.

Ez a kétfrontos jelleg bizonytalannal 2050-ben is kihívás elé állítja az akkori magyar nemzedékeket. A mostani magyar miniszterelnök 87 éves lesz, nagyjából annyi idős, mint jelenleg a hiperaktivitást mutató Soros György sikeres magyar tőzdespekuláns. Kérdés azonban, hogy az akkori hiperaktivitásoknak teret nyit-e majd valamiféle Európai Unió, melynek jövőjét már hivatalos tanulmányokban is megkérdőjelezzik. Az mindenestre bizonyos, hogy az Unió mai mállasztói már nem lesznek olyan helyzetben, hogy árthassanak a földrész akkori közösségének.

Hazánk környezete rizikókkal teli lesz, ez biztosra vehető. A migráció – egy őszintébb megnevezéssel *terror migráció* – tömege akkor is özönlenni fog, hiszen Ázsia – ahol a földkerekség lakóinak hatvan százaléka él ma is – és Afrika népessége továbbra is erőteljesen növekszik, az európai őshonos nemezeteké ellenben a legjobb esetben is csak stagnál. A környezeti csapások is egyre nagyobb népmozgást indítanak, ugyanakkor a külföldről fizetett propagandaközpontok buzgólkodásának egyik folyamányaként a nemzetállami identitás kontinensünkön halványul.

A multinacionális vállalatbirodalmak és az államok közötti *harc* – itt ez a szó indokolt – 32 év múlva is dúlni fog, vélhetően akkor már a multik lesznek egy-

MOLNÁR PÁL (1952) újságíró. A presnaz.eu művészeti hírportál főszerkesztője, a Balassi Bálint- emlékkard alapítója.

értelmű fölényben. Mint tudjuk, a globalizálódás definíciói közül az a legjobb, amelyik kifejezi, hogy ez a folyamat akkor kezdődik, amikor az országos törvényalkotó szerveket – parlamenteket – az óriáscégek korrumpálással próbálják befolyásolni, és ez sikerül is. A korrump politikások pedig immár a multik érdekében hoznak törvényeket. „Az SZDSZ tele van korrupciós ügyekkel” – ez az elhíresült mondat 2004 augusztusában az akkori miniszterelnök megfogalmazásában vált közkinccsé. Medgyessy Péter szavait a *Népszabadság* röpítette világgá. Igen, az a tünet, amelyet a volt kormányfő – civil kurázsit is megkockáztatva – napfényre hozott, már a multi uralom döntővé válását jelezte. S ezt még egyértelműbbé tette, hogy a koalíciós társát leleplező politikus pár napon belül megbukott. Ő lett a korrupció áldozata – mert néven nevezte azt. Ez a folyamat nem áll le 2050-ig, így a társadalom egy része valószínűleg az óriáscégek diktátumaihoz fog inkább alkalmazkodni – már amennyire tud –, s csak kevésbé az állam rendelkezéseihez.

Mezőgazdaságunk beszántása érzékeny kockázat. A magyar agrárium szinte háborús csapást szenvedett el a rendszerváltoztatás után. Miközben a földkerekség mezőgazdasági termelése 1990 és 2003 között egyharmaddal nőtt, az itthoni agrártermelés 26 százalékkal visszaesett. S noha a polgárok által kiséprűzött lakárgarnitúrát 2010-ben felváltó magyar kormány már fordulatot ért el, a föld mint óriási érték – egyes elemzések szerint a vallás, a család, a nemzet és a civil közösségek mellett a fizikai föld a romboló globalizáció legfőbb fekezője – devalválódott, sokan csak terhet láttak benne, és a spekulánsoknak adták el a családi kincset. Ezt a csapást 32 év alatt is nehéz lesz kiheverni.

Pedig a mezőgazdaság jó üzlet: a glóbuszon az élelmiszerellátásért verseny zajlik, s nekünk erős trambulín áll rendelkezésünkre az elrugaskodáshoz. Hiszen földműveseink már több mint egy évezrede alkotnak a Kárpát-medence földjein. A mérsékelt éghajlat, a zsíros termőföld és a vízkincs szavatolja, hogy új technológiával és kellő okossággal magas színvonalú élelmiszert exportálhassunk fizetőképes külső fogyasztóknak is. Hazánk az 5,4 millió hektár mezőgazdasági területével és 2 millió hektár erdejével a mainál sokkal jobban kihasználható lehetőségeket kapott a Teremtőtől. Egyes becslések szerint a mostaninál 60 százalékkal nagyobb termelési potenciál rejlik területünkön. A mintegy kilencezer cég és csaknem ötszázezer egyéni gazdaság tartja szervezetben a honi mezőgazdaság „embertökéjét”. Kulcskérdés, hogy friss nemzedékek is traktorra, kombájnra ülnek-e, nyáját, kondát, ménest, csordát hajtanak-e. Ezt az elsősorban talán nem gazdasági, hanem kulturális kihívást a mindenkori kormánynak kell megválaszolnia. Természetesen nem úgy, hogy állami – tehát adózók befizetéséből pénzelt – óriásplakátokon tehetségtelen figurák unott ábrázatát mutatják „Művész” felirattal a főváros jobb sorsra érdemes épületein. Ezt a kulturális öngölt – már a mezőgazdaság érdekében is – el kell hárítani a 2050 előtt.

A múlt század ötvenes éveinek elején egy szélsőséges vezér ismételtette: „Felső határ a csillagos ég.” Az agrárpiaci vonzás szempontjából ez igaz, hiszen Földünkön 2050-re a népességszám túlhaladja a 9 milliárdot, azaz a mostaninál

mintegy kétmilliárddal több ember – éhes száj – várja a betevő falatokat, többek között a magyar gazdáktól is. Egy FAO előrejelzés szerint 2050-re 4,7 milliárd ember fog napi 3000 kalóriánál többet fogyasztani. Hajrá! – mondhatnánk.

Egyértelműbb a helyzet a – némileg buta EU-rendelkezőkkel lecsupaszított – borászatban. Ez a munka távolról sem csak gazdasági kérdés: a nemzeti művelődés jellegzetes értéke. A hegyaljai lejtőket látva ki-ki meggyőződhet arról, hogy a szőlőültetvény tájalkotó, tájvédő, tájfenntartó kincs. Hazánk a világ bortermelésének egy százalékát adja. Mintegy 65 ezer hektáron nőnek a venyigék. A 43 ezer hegyközségi tag négyötöde kifejezetten a szőlőtermelésből húz jövedelmet, kisebb részük emellett borkészítéssel is foglalkozik. Jobb évjáratokban együtt két és fél millió hektoliter bort alkotnak. Ebben az ágazatban a személyi utánpótlás – legalábbis a bortermelők esetében – nem ad okot az aggodalomra: az új nemzedékek borait erős hírveréssel kínálják a pincészetek, az apák büszke és hozzáértő borászokká nevelik fiaikat és – ami fontos! – lányaikat. Ez a tevékenység a keresztény kultúra megerősítésében érdemleges szerepet játszhat 2050-ben is. Jézus első csodatétele a kánai menyegzőn történt borszaporitás volt, és az utolsó vacsorán is bort fogyasztott. Hazánkban már Géza fejedelem szőlőültetvényt adományozott a Szentmárton-hegyi – akkor új – bencés apátságnak: a helyet ma Pannonhalmának hívják, s maga az apátság is jelentős bortermelő. „Úgy a bor kevese mindenre hasznos, soka ártalmas” – írta Pázmány Péter. „Az bort Isten nagy jó végre nekünk teremté, mértékletösségvel véle élnek engedé” – énekelte egy évszázaddal korábban Tinódi Sebestyén. A borműveltség a magyar kultúra szerves része legalább egy évezrede – lehet, hogy régebben is az volt. A XXI. század közepén is köszönhetnek akkori magyarjaink – és reményeim szerint köszönhetnek is – vendégeket Isten-hozta-borral, és búcsúztathatnak jánosáldással.

Magát a mezőgazdaságot is érinti, ám elsősorban egészségügyi rizikó: a jövőben a felmelegedés várhatóan nyáron lesz emberpróbáló: egyes szimulációk szerint a jelenleginél akár 6 Celsius-fokkal melegebb nyarak is ránk törhetnek. Legalább a következő 32 évben fölépülő házak esetében a beruházóknak és a mérnököknek erre – innovatív elmével – figyelni kell. Egészségügyi kockázatot jelentenek még az intenzív frontátvonulások, valamint az időszakosan megnövekvő UV-B sugárzás. A későbbi években a szúnyogok által terjesztett, behurcolt malária terjedhet, sőt növekedhet a rosszul hűtött élelmiszerekkel terjedő bakteriális, vírusos fertőzések gyakorisága. Már csak ezért is fontos megállítani az orvoselvándorlást, sőt hazavonzani a már „kiment” doktorokat és családjukat. Kemény dió, itt ugyanis a hazafias érzések feltüzelése már kevés – ez az itthon tartáshoz kellett volna –, egyértelmű gazdasági előny szükséges, és minél hamarabb, hogy fölerősödjön a nemes magyar gravitáció. Megfontoltan kell cselekedni, mert a felelőtlenség nagy bajt okozhat. Egy tanulmányban olvasom: „Az egészségüggyel összefüggő veszélyek tovább növekedtek. Az egészségügy Szabad Demokraták által reformnak nevezett intézkedés halmazának káros következményei mai napig éreztetik hatásukat. Az Országos Pszichiátriai Inté-

zet megszüntetésével a sérült tudatú betegek ezreit szabadították rá a társadalomra, amelynek 'eredményeképpen' jelentősen megnőtt az általuk okozott emberölések, a súlyos testi sértések és családi tragédiák száma." Ezt a fajta felöltlenséget szerencsére maguk a választók iktatták ki 2010-ben, amikor az adott pártot a történelem hulladékártalójába ejtették. Mindenesetre 2050-ben vélhetően számos Keletről – részben a Berecki-havasokig futó térségből, részben messzebből – Belső-Magyarországra települt orvos tevékenykedik majd az egészségügyben.

A jó egészségi állapot, a nemzeti egészségvagyron az ország versenyképességének egyik fejlesztője. Hazánk kíméletlen versenyben marad a következő három évtizedben is. Az erőviszonyok nem a mi javunkra alakulnak. Az észak-amerikai, nyugat-európai és japán gazdaságok felől a feltörekvő országok felé mozog a termelés, az innováció, az értékalkotás. A trendek szerint 2050-re India felveheti a versenyt az Egyesült Államokkal a második helyért. Az, hogy az első Kína lesz – várhatólag 2028-tól, noha más prognózisok 2030-at emlegetnek –, már közhely az előrejelző tanulmányokban, hiszen a világ GDP-jének – hazai össztermékének – egyötödét az ázsiai órás állítja elő már a húszas évektől fogva, miközben az USA „leragadhat” a 17 százaléknál. Ez azonban távolról sem jelenti azt, hogy a kínai gazdaság fejlettebb lenne akkorra az USA gazdaságánál. Ugyanis 2050-ben az átlagos egy főre jutó jövedelem még mindig csak az egyesült államokbeli átlagnak a 40 százaléka lehet Kínában, s Indiában még kevesebb: 25 százaléka. Ugyanakkor politikai és intézményi kiforrottságuknak köszönhetően a mai, úgynevezett „fejlett országok” üzleti – befektetési – szempontból általában továbbra is vonzóbb térségek maradnak. Indonézia, Mexikó és Nigéria egyes várakozások szerint előzheti az Egyesült Királyságot és Franciaországot, kitérve eme – többé-kevésbé csak volt – nagyhatalmakat az első tízből. Japán növekedése drámaian lassulhat, mert – hozzánk hasonlóan – demográfiai visszaeséssel küzd. Így 2050-re a baráti szigetország a negyedik helyről a hetedik helyre csúszhat a gazdasági világversenyben.

Hozzánk térbelileg közelebbi becslés: az Európai Unió részesedése a földkeresség GDP-jéből 2050-re a mostani 17 és fél százalékról 12 százalékra zuhanhat – jó esetben... Mit is mondott erről Lámfalussy Sándor magyar-vallon pénzüember? „Ahhoz, hogy Európa átvegye a világgazdaságban a vezető szerepet, és fenntartható növekedési pályára álljon, tudásbázisú gazdaság létrehozása szükséges.” A soproni bencés gimnázium egykori diákja ezzel nem sok használhatót mondott, még akkor sem, ha Matolcsy György jegybankelnök is sulykolja e könnyen megjegyezhető tételt. A tudásbázis Észak-Amerikából és a Távol-Keletről sem hiányzik. És a tudás lopható, sőt elkótyavetyélhető. Ha a libatenyésztés módszerét eladjuk egy versenytársunknak, az ázsiai óriásként is emlegetett gazdasági nagyhatalomnak, akkor vétünk a közmondás bölcsessége ellen: addig áros, amíg titkos.

Hazánk ebben a világgazdasági környezetben – a bődületes és 2050-ig számottevően nem csökkenő eladósodottság közepette – saját szellemi tőkájére és

mindent egybevetve nem jelentéktelen természeti kincseire támaszkodhat. „Magyar termék: világszínvonal” – hangzik a 2000-ben vázlatolt Made in Hungary-stratégia jelmondata. Sajnos, ma a piros-fehér-zöld, magyar címeres futball-labdák is ott díszlik a Made in China felirat. Egy hivatalos gazdasági szereplő szerint ez „nem baj”, mert hazánkban nem a futball-labda gyártásban, hanem például a Japánban egy magyar mérnöki iroda által teljesített ultramodern vasútfejlesztésben kell jeleskednie: az ilyen teljesítmények kell, hogy jellemezzék a magyar gazdaságot. Ezt az oktondiságot 2050-ig teljesen ki kell separálni a hivatalos gondolkodásból. Minden lehetséges termelést és tervezést Magyarországra kell vonzani: a kanálprésléstől a műholdfejlesztésig. Találjon hozamos munkafeladatot – mégpedig itthon – a teknővájótól a távcsillagászig minden magyar már 2050 előtt.

A mostani folyamatok szerint a munkaerőpiac zsugorodni fog a következő évtizedekben. Hazánkban – az egyéként is beláthatatlan migrációs hatásokat érdemben nem számítva – kilencmillió ember él majd az évszázad közepén. Fájdalmas összevetés: 1981-ben Magyarország népességszáma 10,71 millió volt. Háborús veszteségnek is beillik a máig elszenvedett egymillió emberfogyás a rendszerváltó politikusok nem nagy dicsőségére. Európában – tehát az unión kívüli térséget is beleértve – jelenleg mintegy 740 milliós lakosság él, és – a migránsözönnel nem számolva – a következő néhány évtizedben 726 millióra csökkenhet az őshonos népesség, mivel a termékenységi mutató az 1970-es éveket jellemző 2,3-ról mostanra 1,6-ra süllyedt. Felgyorsul az előregedés, így a 15 éven aluliak aránya tíz százalék körülire csökken, míg Afrikában 41 százalékon és Ázsiában 25 százalékon áll a mutató. A 65 éven felüliek aránya 2050-re minden bizonnyal a harminc százalék közelébe emelkedik, óriási nyomás alá préselve az egészségügyi ellátórendszert is. Ez az a demográfiai vákuum, amely a migránsömeget gravitálja. Természetesen ezt fokozza az a szellemi és spirituális vákuum is, amelyet a Teréz anya által pestisnek nevezett teológiai liberalizmus okozott. Mi hozzátehetjük: a nem *teológiai* liberalizmus is a baj elsőrangú okát szolgáltatta: nevezetesen a demográfiai vákuum a liberális szélsőség „szellemi” hatására is növekedett. Ha itt rögzítjük, hogy Afrika lakossága a jelenlegi 1,1 milliárdról 2050-re csaknem két és fél milliárdra duzzadhat, máris láthatjuk, hogy annak a migrációnak, amely most zajlik, kiapadhatatlan marad a forrása 2050-ig és tovább. A liberális társadalomromboló gépezet tehát beláthatatlan ideig „feladatot kap”.

Egy fölmérés morbid megállapítása szerint a hazánk esetében jövendőlt fokozódó aszály és szárazság veszélyei sokkal kevésbé ismertek idehaza, mint a jegesmedvéket fenyegető változások. A többség lebecsüli a leselkedő veszedelmet, nem veszi komolyan sem a klímaváltozást, sem annak következményeit. Ebben föltehetőleg szerepet játszik a szélsőség által politikai – hatalom-megszerzési – szándékkal 1989 óta folyamatosan keltett számos hisztéria: az országlakosok már elutasítással fogadják a rémisztgetést, és a megalapozott prognosztizálást is inkább pánikkeltésnek sejtik. Itt az 1990 után romjaiba döntött médiaerkölcs

helyén mutatkozó etikai deficit az egyik bajforrás, ennek enyhítésére – látva a külföldről megfizetett propagandaközpontok spekulatív pénzügyi erősítését – a következő 32 évben semmi esély nincs. Az etikahiányos médiával együtt kell élnünk valószínűleg 2050 után is.

Miközben az Európára zúduló képzetlen tömeg a mindennapokat is szétzilálhatja, az Unió egyes műhelyeiben lázas, derűváró tervezés folyik. Békés kontinentst vár a jövőre gondolva a „Közlekedés 2050” fejlesztés agytrösztje. Olyan, egységes európai közlekedési térséget akarnak megformálni, amelyben az integrált közlekedési hálózat összekapcsolja a különféle közlekedési módokat. Szembeötlő, hogy az európai műhely nagy szerepet szán annak a vasúti közlekedésnek, amelyet hazánkban az SZDSZ-garnitúra 2010 előtt bőszyúlten rombolt. A mostani tervezők a városközi forgalomban a közepes távolságú személy- és áruszállítás 50 százalékát a közutak helyett vasúton vagy vízen szeretnék lebonyolítani. Sőt, 2050-re a 300 kilométerre és annál hosszabb távolságra történő személyszállítást többségében vasúton „kell lebonyolítani” – parancsolja az EU-vázlat, s hasonló célokat tűz ki az áruszállításra vonatkozóan is. Ha elgondolkozunk: vajon mi lehetett a célja az SZDSZ-nek a dühödt vasútrombolással, csak találgathatunk, azt azonban kitűzhetjük: 2050-re az SZDSZ-es extrémítást teljes egészében ki kell takarítani a magyar közéletből. Arra mindenestre újabb szellemi műhelyeket kell munkába lendíteni, hogy elérjük: „a közlekedési folyosók teljesen üzemképes, az egész Európai Unióra kiterjedő törzshálózatát” a mainál több magyar fiatal vegye igénybe: azaz ne más kontinensek egyedeinek építsük a jövő infrastruktúráját.

Ugyancsak lázas, sőt, szinte *fejvesztett* munka folyik energetikai tervező műhelyekben is. Egy ilyen csoport szellemi terméke a következő mondat: „Az elképzelés az, hogy 2030-ra 80 százalékban termeljenek energiát megújulókból, 2050-től pedig a teljes rendszert megújulóknak lássák el.” Itt önfegyelemre van szükség a szalonképes szóhasználathoz. Az érdemi szakmai elit egyenesen bor-nírtnak tartja az effajta képzelgéseket. Furcsa érdekszövevény kuszálódtott össze az atomenergia szakmája ellen. Oktondi kijelentéseik néha közvetlenül, néha „csak” közvetve azt sugallják, hogy Magyarországnak nincs szüksége a paksi orosz fejlesztésekre. Nem nehéz fölfedezni az anyagi érdekeltséget a profi zavarkeltés mögött. Ha a magyar kormány valamely nyugat-európai vagy amerikai cégtől rendelte volna meg a paksi fejlesztést, semmi baj nem volna az atomenergiával. De Magyarország földrajzi helyét már honfoglalóink kijelölték. Oroszország földrajzi helye is meglehetősen stabil az utóbbi évezredben. Történetesen a két terület közelebb van egymáshoz, mint a flamand és az orosz vagy a szász és az orosz territórium. Minekünk a saját területi adottságainkhoz kell igazodnunk – mint ahogy egyébként a flamandok és a szászok is teszik. Ráadásul a valóságtól elszakadt szellemi kör lehetségesnek állítja, hogy az energiaellátás megoldható legyen úgynevezett „megújuló” forrásokból is. E vallásos jellegű hitükben a legmakacsabb tények sem ingathatják meg őket. Magyarország energiaellátása azonban nem alapozható valamiféle szekta bigottságára.

Így meglehetősen bátran jövendölhető, hogy hazánk villamosenergia-ellátása 2050-ben is nukleáris háttérrel ad biztonságot az iparnak és a háztartásoknak is.

A váteszek sorába lépsz-e, mondd? – kérdezte gondolatébresztő esszéjében Papp Endre főszerkesztő. Ha nem is ilyen irodalmian, de tárgyyszerűen megkérdezte ezt már tőlem 2000-ben is valaki: akkor még „csak” miniszter volt a mai jegybankelnök. Tőlem és még néhány újságírótól azt kérte Matolcsy György, hogy írjuk le, milyennek szeretnénk látni az országot 2025-ben. Számomra azóta sem derült ki, mi volt a célja ennek a kezdeményezésnek. Az írást leadtam, visszajelzés nem érkezett – ebben közrejátszhatott, hogy 2002-ben furcsa, azóta is vitatott körülmények között két posztkommunista párt nyerte meg a magyarországi választást, így a váteszi írásművek vélhetően okuk fogyottá váltak. Magam használtam fel, amikor 2005-ben megszerkesztettem az *Áttörés a médiában – Polgári újságírás* című könyvet a Kairosznak. Ekkor tizenhárom újságíró kollégámnak gondolatébresztőként elküldtem a szöveget, s a kötetben az előszót fűszereztem vele. A mű kérlelhetetlenül eltúlzott optimizmusát jellemzi, hogy a belvárosi könyvbemutatón Döbrentei Kornél Balassi-kardos költő „Molnár Pál utópiájának” minősítette a kötet elején elhelyezett dolgozatot.

„A család a létezés mód mintája” – írtam az ezredfordulón, az állapotot 2025-re jövendölve. Már akkor is füstölgött idehaza is a családellenes propaganda, noha a gender tébolya még nem pusztított. 2050-re – ha a mai trend folytatódik – napi mérgezést okoz ez az öldöklő ideológia. Sok tanintézményben már be lesz tiltva a tanár úr és a tanárnő kifejezés, helyettük a tanerőt kell használni – átvéve a buta nyugati sablont. Az úgynevezett „szexuális szabadság” a gender-örület értelmében határtalanná válik. A nemi identitás 2050-ben vélhetően nemcsak választható, hanem az életpálya folyamán – akár oda-vissza – változtatható is lesz, ha annak az elmebetegnek, aki kijelentette: „a genitális különbségeknek nincs nagyobb szerepük, mint a szem színének”, nos ha ennek a hibbantnak a rögeszméje hivatalossá válik. A biológiai nemtől függetlenül választott nemiség igézetében vegetálók csoportját az úgynevezett queerek alkotják majd, annak ellenére, hogy a queer szó eredeti jelentése: furcsa, szokatlan. Akkorra már nem lesz szokatlan, tehát akár sértő is lehet, ha a leszbikusokat, biszexuálisokat ebbe a gyűjtőfogalomba préselik. Van egy másik korszerű szakkifejezés is: az „átmeneti szexuális identitásban” élőket genderqueereknek nevezik majd unokáink. Igaz, egészen más irányba is fordulhatnak a folyamatok. Márfi Gyula veszprémi érsek a közelmúltban figyelmeztetett: „Európa azzal, hogy harcol ellenünk, öngyilkosságot követ el. A muszlimok ugyanis az ultraliberálisokat fogják elsősnek elsöpörni.” Nos, igen, harminckét év alatt még ez is bekövetkezhet.

„A szervezett bűnözés szűk korlátok közé szorul. A kábítószer-kereskedők és a drogot reklámozók ellen szigorú törvények védik az ifjúságot” – reméltem 2000-ben 2025-re előretételezve. Minthogy jelenleg is bent ül a parlamentben egy képviselő, akit tengerentúlról jött ukázra listán bejuttatott a szélsőbaloldal, és ez a szerzet időről időre hangot ad az ifjúságot a drogtól védő szigorú törvé-

nyek bírálatának, e tekintetben a jövő meglehetősen kétesélyes. Az interneten spekulánsi segítség nélkül is erőteljes a drogpropaganda – már 2000-ben is az volt –, így a drogmaffia együtt a szellemi pestis terjesztőivel a mainál is nagyobb tért foglalhat.

„A média értékelvű, határozottan a törvénytisztelet mellett áll. [...] A kirekesztés megszűnt, minden értelmes gondolat nyilvánosságot kap. Az ordas eszmék a perifériára szorultak” – írtam 18 éve, valószínűleg inkább reménykedve, mint komolyan gondolva. 2050-re ennek semmi esélye nincs. Az ordas eszméket sorozatban előállító gondolatgyárak az akkori Magyarországon is termelni fognak a külföldről kapott öntőmintákból. A törvénytisztelet mint szó csupán az archívumokban lesz föllelhető. Az ordas eszmék pedig „neo-” változatokban – Pázmány szavaival – „szarvon kötött marháként viszik a fiatalokat” a liberalizmus mészárszékébe.

„Minden politikai párt a magyar társadalom érdekeit képviseli...” Vélhetően tréfás kedvemben voltam, amikor ezt a mondatot papírra vettem. Hiszen akkor – 2000-ben – javában bent volt a parlamentben, és még 10 évig ott ügködött az SZDSZ nevű garnitúra. „A faji megkülönböztetés minden formája – így a hungarofóbia is – megszűnt. A korrupció ellen maguk a pártvezetőségek lépnek föl” – reméltem 18 éve. A magyar szöveget most – önmagam jövőndölését minősítve – angolul kell folytatnom: No comment.

„Az értelmiség gondosan védi a magyar nyelvet, folyamatos és eredményes az új eszközökre és fogalmakra magyar szavakat kereső nyelvújító mozgalom” – írtam, és ezt akkor el is hittem. Ám ennek ma nyomát sem látni. Állami nyelvstratégia nem létezik, civil szervezetek serénykednek, ám őket a fősodratú nyilvánosságól kirekesztik. Sajnos a költők, akik az Istentől különleges nyelvi talentumot kaptak, nem ismerik fel – noha néhányukat már figyelmeztettem –, hogy elsősorban az ő feladatuk volna a magyar szókinccs gazdagítása, karbantartása, frissítése. Félő, hogy 2050-ben még silányabb lesz a magyar nyelv e tekintetben, mert az üresfejű celebek az igénytelenség pestisét terjesztik a nyelvhasználatban is.

„Az oktatás erős kapaszkodókat ad a nemzeti kultúra elmélyítésével a fiataloknak, egyben kinyitja szemüket a világ újdonságaira. Igényt ébreszt a folyamatos tanulásra és a hasznos tevékenységre” – rögzítettem az ezredfordulón. Ezen a területen sem illúziókergetésre, sem indulatoskodásra nincs ok: a tananyag, a nemzeti alaptanterv mindig is vitatott lesz. Nincs recept a jó alaptantervre. Alighanem a civil világban kell kiegészítő értékkövetést szorgalmazni: „Fedezd föl saját kultúrad” – hangzik az európai Balassi-folyamat jelmondata. Ám ez még a migrációs önlés előtt fogalmazódott meg. Az invázió már ma új kihívást állít, s 2050-ben vajon ki érti meg a fél évezreddel ezelőtt írt és énekelt sorokat: „Világ előtt szegyen hazánk pusztulása, Minden csata nélkül magyarnak romlása, Nagyhirű nemzetnek prédára hullása. *Török dandároknak könnyen kóborlása.*”

2000-ben azt reméltem, hogy 25 év elteltével a „társadalmat életkedv és kezdeményezőkétség jellemzi. Megszűnt a segélyekből való élőködés. A törvénytisztelet mindennapi követelménnyé vált. A fiatal családok három-négy gyer-

mek vállalását tűzik ki célul, s az oktatáshoz állami segítséget kapnak.” Ha belegondolunk, a lakággarnitúra 2010-es kialakításától a főbb folyamatok erre mutatnak. A felbérelt „neo-maoista” vörös gárdák éppen ez elé a folyamat elé akarnak gátat lapátolni. Ez baj, ám a vörös gárdák is a valóság részei, nem iktathatók ki, számolnunk kell velük. Ezek a harci osztagok rengeteg kárt okoznak 2050-ig, ám bömbölésükkel, erkélyre mászásukkal, otromba provokációikkal együtt kell élnünk minden bizonnyal 2050 után is.

„Magyarország az európai közösség szerves része. A Kárpát-medencében stabilizáló tényező. Ápolja kapcsolatait a határokon túl élő magyarokkal, kulturálisan és üzleti eszközökkel segíti boldogulásukat, gyarapodásukat. Az egyetemes magyarság központjaként támaszt nyújt a távolabbi szakadt honfiaknak, bátorítja hazatérésüket.” Lehet, hogy ezek már gyermekem üdésű remények, de nem tűnnek teljesen megvalósíthatatlannak. 2050-ben talán már Hazatérési Hivatal is működik, állami szervezésben. Ez az adminisztráció megkönnyíti, segíti az óhazába megtérő emberek vagy akár harmadik-negyedik generációs kint szülöttek itthoni ingatlanvásárlását, cégalapítását, üzleti befektetői döntését.

„A politikai vezetőség elsősorban a magyar társadalmat, választóit védi” – írtam le a csak első olvasásra közhelyes gondolatot. Mert utána így folytattam: „Nem kívánja megoldani a világ bajait, nem telepít távolról menekülő idegeneket az itt lakó adófizető polgárokra.”

A távolból menekülő vagy segélyezésre vágyó idegenek özöne, a migráció nemcsak hogy jelen volt már 2005-ben – és előtte, 1989-től folyamatosan –, hanem működtek országunkban anyagilag érdekelt, titkos migránstámogató szervezetek is. E tekintetben a 2050-es állapot szinte megjósolhatatlan. A nem propagandacélból működtetett központok a népvándorlásokat a katasztrófák közé sorolják azok számára is, akiken átgázol, átömlik, átrobajlik a migráció. A tömeges özönlés fájó alkalma az agresszivitásnak, a bűnözésnek, a tragikus pusztulásnak. A menekültek száma Magyarországon korábban 2008-ban volt a legmagasabb, amikor elérte 0,03%-ot a lakossághoz mérten. A nagyobb baj 2014-ben kezdődött, ekkor 866 ezer menedékkérelmet regisztrálására került sor a világ 44 fejlett országában, és csak Magyarországon 42 775 fő adott be kérelmet. 2015-ben kétszeres volt a növekedés. A Magyarországra érkező menekültek száma minden korábbit felülmúlva napi több ezer fő volt, amíg a fizikai határzár nem épült fel. Miközben a migránshullám a többi visegrádi országot alig érintette. Földrajzi helyzetünk nem változik a 32 év alatt, s csekély vigaszt nyújt, hogy annak idején a tatárjárás „nemcsak” nálunk, hanem Lengyelországban is nagy pusztulást okozott. Most a fő irány a mi hazánkat érinti, fenyegeti. Védekeznünk sok okból nehéz, s ezek egyike az, hogy – egy tanulmány szerint – azok a láthatatlan szervezetek, amelyek a migrációt szervezik, teljesítményükben és hatásosságukban jóval felülmúlják a látható és nyilvános szervezetek teljesítményét és hatásosságát. Nehéz nem feltételezni, hogy eme titkos menedzselők meglehetősen szennyes keze elér egészen magas politikai csúcspontokat is Nyugat-Európában. Számos nagypolitikus ugyanis nem lehet annyira balga, amilyenek

a migrációs döntései alapján mutatkozik. Különleges érdekek is megbújhatnak a háttérben. Van olyan nyugat-európai nagypolitikus, akinek zsebtelefonját éveken át hallgatta le egy tengerentúli nagy állam titkosszolgálat. A szakemberek egy része nem tartja kizártnak, hogy ekkor zsarolhatóvá vált. Minthogy az ehhez hasonló módszerek – a technikai lehetőségektől függetlenül – több évszázadosak földrészünkön, minden bizonnyal 2050-ben is hatást gyakorolnak az akkori magyar nemzedékekre. Ezért manipulálhatóságukat már az iskolai oktatással csökkenteni kellene.

Már csak azért is, mert a tömeges migráció több térségre polgárháborús állapotokat zúdíthat. Még a realitásra törekvő elemzések is féloldalasak, mert a szerzők annyira meg akarnak felelni a politikai korrektség, a PC hamis követelményének, hogy öncenzúrát gyakorolnak. Ám a bátorság fokozódik. Leírják, hogy a Kánaán ígéretével ideérkező migránsok reményei hamar szertefoszlanak: az egyre szűkebben mért szociális segélyekből kell megélniük. Várakozásaikban csalódva könnyen fogékonnyá válnak az agresszív iszlám prédikátorok tanításaira. „A randalírozás, lázongássá majd lázadásá válik” – írja egy elemző, és itt jön a PC kereteit feszegető lényeg: „A no go zónákban rejtőző, kiképzett iszlám harcosok napok alatt polgárháborús körülményeket teremthetnek. A konfliktus harcba hívja az Európában élő muszlim közösségeket, s egy ilyen összecsapás következményei beláthatatlanok, az Európai Unió háborúba kényszerül.”

Igen, az úgynevezett „iszlám állam” felülírhatja a legrealisztikusabbnak szánt „Magyarország 2050” előtekintést is. Az Európai Uniót irányító szélsőség ugyanis ma nem kívánja észrevenni, hogy a migránsok jelentős része fegyvelmezett katonai menetben érkezik, ultramodern zsebtelefonokon parancsokat kap, és ezeket teljesíti. A már Európa szívébe bejuttatott sereghez a fegyvereket eljuttatni – divatos kifejezéssel – „a következő projekt”. Ahhoz tehát, hogy többé-kevésbé reális 2050-es jövődőlést tudjunk kikristályosítani, az Európai Unió mostani szélsőséges irányítóit kell nyugdíjba küldenünk.

Már-már valamiféle gyónásnak is beillik, amit nemrég levélben kaptam egy híres verstudóstól: „Olyan fordulatot élek át – nyilván nem egyedül –, hogy belátom: a kereszténység a saját, természettudományi fölfedezésektől befolyásolt világnézetünktől függetlenül is alapvető, Európát megtartó, egyetemes érték. Minden jóérzésű értelmiségi és nem értelmiségi gondját kell, hogy viselje annak az ökumenikusan felfogott kereszténységnek, amelyet egy ideje a világ számos pontján támadnak, még az 'ateista' párt- vagy államvallásnál is erőszakosabban. A felemás sajtószabadság korában minél erősebb érvekkel kell ezt alátámasztani.”

Ez a felvillanás talán fényt vetít arra is, milyen kereszténység lehetséges 2050-ben hazánkban. Nekünk, magyaroknak csodálatos keresztény ív hajol át történelmünkön. Századonként csak egy nevet említek: Szent László, Szent Erzsébet, Nagy Lajos, Mátyás király, Balassi, Pázmány, Rákóczi, Kölcsey, Mindszenty. A XXI. század még fényre emelhet új keresztény egyéniséget hazánkban, de már az eddigiek is egyértelművé teszik: mi, magyarok keresztények vagyunk a mindenkori Szentszéktől függetlenül. Természetesen nem arra az önálló

„nemzeti egyházra” gondolok, amelynek gondolata az 1950-es évek elején Rákosiék fejében felködlött – a Rómától való elszakítás nem is annyira rejtett szándékával –, ám ők maguk is gyorsan elvetették a buggyant ötletet. Szervezettől független szellemi alap szolgál mindennapjainkhoz avégből, hogy nyilatkozzon bármit az épp Vatikánban regnáló egyházfő, mi tőlük függetlenül tudjuk, hogy hová tartozunk. Minket nem bódít el a Valentin-hisztéria, a halloween-delírium, a karácsonyellenes grincsfagraresszió és a többi szellemi erőszak. Mi – többé-kevésbé – védettek vagyunk az ellen, amit Giacomo Biffi bíboros már a hetvenes években megpendített: „Napjaink kereszténységének nagy veszélye, hogy lassacskán elpusztul, talán pont azért, mert mindenkivel kegyesen összhangban akar lenni a nagy közös humanitáriusságban és a világi piacokon is eladható értékek dicsőítésében.” Az azóta szentté avatott lengyel pápa is kifejezte, hogy az ökumenének bizony vannak határai: II. János Pál pápa a legenda szerint 1993-ban megosztotta egy látomását egy barátjával. „Emlékezz rá, hogy látod majd a harmadik évezred Egyházát. Egy halálos sebtől sújtott Egyházat látok. Ez a seb mélyebb és fájdalmasabb, mint ebben az évezredben: iszlamizációnak nevezik. A muzulmánok el fogják lepni Európát. Hordákat látok jönni kelet felől Nyugatra. Ellepik Európát. Ti, a harmadik évezred Egyháza vissza kell, hogy tartsátok az inváziót. De nem fegyverekkel, mert a fegyverek már nem lesznek elég-ségesek. A hitetekkel kell harcolnotok, az egységben megélt hittel.”

A lengyel szent a fegyveres önvédelem lehetőségét tehát elvetette, a hittel folytatott harcot ajánlotta. E kiváló egyházvezető nem tudni, számolt-e azzal, hogy hit csak embereket jellemezhet, olyanokat mégpedig, akiknek a fejük a testükkel egyben van. Akinek a fejét a testétől eltávolítják, azt már nem jellemezheti a hit. Mindenesetre ezzel az intellemmel Karol Wojtyła körberajzolta, mit cselekedhet 2050-ben egy-egy keresztény polgár Magyarországon és Európa egy-egy, akkor még remélhetőleg a no go zónáktól intakt részén. Valószínűleg bizonyos szellemi katakombákban maradhat fenn maga a hit, ám a vallásos hit nélküli értékrendért is vélhetően – álcázással is segített – spirituális önvédelmi harcot kell indítani a kontinens visszafoglalásának szándékával. 2050-ben ugyanis már csupán az egykori ibériai, a mórok ellen vívott reconquista háború jellege érvényesülhet Európában az értékörzők részéről. Jó, ha ehhez a szellemi eszközök elegendők lesznek – tehát fogadjuk el II. János Pál pápa ajánlását. Ehhez a 2050-es magyarságnak nagy valószínűséggel saját médiarendszere lesz szüksége. A mai nyugat-európai sajtó gyakorlata ugyanis alkalmatlannak tűnik az emberi közösségi jogok védelmére, legalábbis az ezért folytatott küzdelem segítésére. Az informatikai fejlődés talán még a migrációnál is beláthatatlanabb jövő előtt áll – pontosabban dehogy áll. Rohan. Egészséges optimizmussal remélhetjük, hogy a magyar szellemi kapacitás elegendő ahhoz, hogy e rohanással lépést tartson, és megfelelő méretű információs felületet alakítson ki a kibertérben a magyar közösség tájékoztatására, interaktív bevonására. Ma, noha a közszolgálati sajtó meglehetősen kiterjedt, nem csupán az abban felszínre törő dilettantizmus nehezíti a társadalom tájékoztatását. Éppen a nemzeti

konzultációk körüli ellenséges szándékú manipulációk sikere mutatja, hogy nagy tömegű magyar fiatal nem „érnek el” a valós információk. Ezen kell változtatni, ha azt akarjuk, hogy 2050-ben magyar társadalom éljen, fejlődjön, gyarapodjon Európa kellős közepén. Mint Petőfi írta: „Sajtószabadságot, csak ezt ide! / Ez oly nagy, oly mindenható ige / A nemzetben, mint az isten „legyen”-je, / Amellyel egy mindenséget teremt.” Igen, ezt ő 1848-ban tapasztalta, a ma aktív nemzedékek 1990 után élték át. Akkor egy szélsőséges párt kontrollálta a sajtó 98 százalékát, és a közösségi tervek helyett az indulatkeltés – jelentős részben hungarofób heccelés – foglalta el a hasáboakat, a műsorperceket. Annak rendje és módja szerint ki is siklatta a rendszerváltoztatást a szörnygarnitúra. Most, az informatika korában, amikor több tucat televízió ad hírműsort, rádióknak se szeri, se száma, a fontos és fölemelő tartalmak is eljuttathatók a társadalomhoz, és remélhetőleg még inkább ez lesz a helyzet 2050-ben.

Jómagam a magyar gyökerű nemzetközi irodalmi díj, a Balassi Bálint-émlékard alapítójaként természetesen azt remélem, hogy 2050-ben ez a magyar érték – noha valószínűleg már személyes közreműködésem nélkül: 98 éves lennék – eleven lesz. Nem tűnik lehetetlennek, hiszen – merész összehasonlítás – a Nobel-díj e sorok megjelenésekor 117 éves múltú, a Balassi-kard 2050-ben 63 esztendő lesz. Érdekesebbé, különlegesebbé teszi hazámat, Magyarországot ez a hungarikumnak is meglehetősen fényes elismerés, emellett a kereszténységnek védfalát is vastagítja, hiszen Balassi szablyája egyértelműen keresztény szimbólum.

A kereszténységnek védfala 2050-ben is emberekből áll majd, olyanokból, akik a szabadság kis köreiből próbálják megőrizni, fejleszteni, élezeni bátorságukat, és bizonyos kisugárzást is gyakorolnak, fenntartva a szélesebb társadalomban az ellenállás kedvét mind a szellemi, mind fizikai brutalitásokkal szemben. Tudni kell: csak magunkra számíthatunk. A tengerentúli nagy testvér legalább annyi bajt okoz, mint amennyiben segít. A XX. században az elnökök bödőletes dilettantizmusa rengeteg kárt hozott Európára, elsősorban sajnos ránk, magyarokra. És a XXI. században is ezt tették. Magyaródy Szabolcs Kanadában élő kiváló publicista írja: „Nehogy elfelejtsük: Európa muszlim előzőnlését csak és kizárólag az Egyesült Államok, UK és Franciaország derék, előre-látó vezetőinek köszönhetjük. Ők verték szét Irakot, Líbiát, Szíriát. Oda vitték a 'demokráciát', ahol nem sok szükség volt rá. Vítették volna fegyvertársuk, puszi pajtásuk, Szaúd-Arábia hercegeihez, ahol demokráciának nyoma sincs. Most pedig vidáman mossák kezeiket, s nagy kegyesen befogadnak néhány tízezer általuk kreált földönfutót, a használhatatlan FOGYASZTÓ milliókat pedig Európa nyakába sózzák. Ha ilyen barátaink vannak, nincs szükségünk ellenségekre...” A kereszténységnek védfalában erőt kifejtő, saját fejvel gondolkodók legjobbjai talán intézményt alapítanak, talán hidat vernek, könyvet adnak ki a balatoni hajózásról, hitelről, világról, stádiumról, sőt: lovakról. Széchenyi István 1848. március 17-én egy levélben írta: „...ha több lesz bennünk a hazafiség, mint az irigység, s több polgári erény, mint a dicsvágy, én biz azt hiszem, lesz még a magyarbul valami s pedig sok!”